

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησίαι. δρ. 8,—

Ἐτησίαι φρ. χρ. 10,—

Ἐξάμηνος. 4,50

Ἐξάμηνος > > 5,50

Τετμήνηνος. 2,50

Τετμήνηνος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῇ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 3 Ἰανουαρίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 5

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια).

—Πραγματικῶς, κύριε Σπρόκ. Ἀλλὰ διὰ νὰ κοουστοῦν τέτοια πτερυγίσματα, τί γιγάντειον πτηνὸν πρέπει νὰ διέσχισε τὸν ἀέρα, ἀφοῦ ἔσθυσαν κ' αἱ τελευταῖαι φλόγες; καὶ τί πελωρία πτέρυγας πρέπει νὰ εἴχῃ; Δι' αὐτὸ ἀπορῶ καὶ λέγω μήπως ἔγινα παίγιον τῆς φαντασίας μου... Τὸ Γκρέητ-Ἀῦρυ φώλεα κατοικουμένη ὑπὸ ἐναερίων τεράτων! Μὰ δὲν θὰ τὰ εἶχαμεν ἰδῆ πρὸ πολλοῦ, νὰ τριγυρίζουν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς βράχους; Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἰς ὅλ' αὐτὰ ὑπάρχει κάποιον μυστήριον, τὸ ὁποῖον δὲν διεφωτίσθη ἀκόμη.

—Ἀλλὰ τὸ ὁποῖον θὰ διαφωτίσωμεν, κύριε Σμιθ, ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ με βοηθήσετε.

—Βεβαίως, κύριε Σπρόκ. καὶ θὰ τὸ κάμω μὲ τόσω περισσotέραν προθυμίαν, καθόσον πρέπει νὰ καθυσχάσωμεν καὶ τὸν πληυσμὸν τῆς ἐπαρχίας.

—Τότε ἀπὸ αὔριον, ἀρχίζομεν τὴν ἐργασίαν!

—Ἀπὸ αὔριον!

Καὶ ἀπεχαιρέτησα τὸν Δῆμαρχον τοῦ Μόργκαντων.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅπου διηυθέτησα τὰ πράγματα διὰ τὴν μέλλουσαν ἀπουσίαν μου, ἥ ὅποια θὰ ἡδύνατο καὶ νὰ παραταθῇ κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐξετάσεως. Δὲν παρέ-

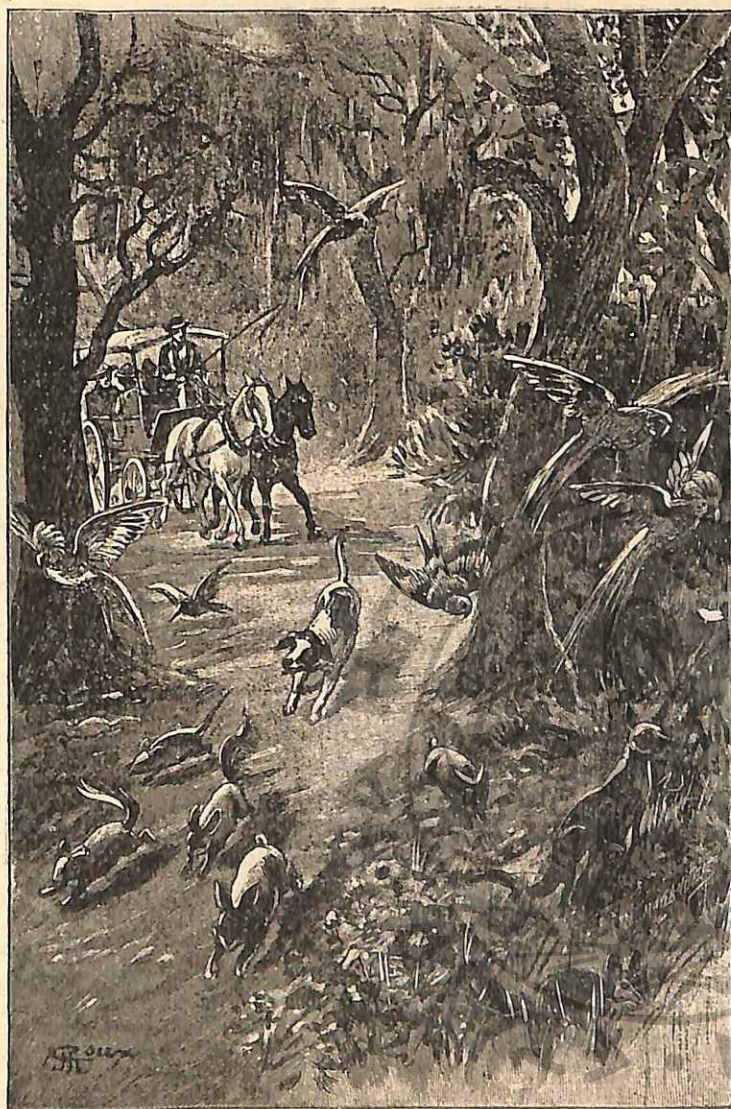
λειψα νὰ γράψω εἰς τὸν κ. Οὐάρδ. Τῷ ἀνῆγγεila τὴν ἀφίξίν μου εἰς Μόργκαντων, τῷ ἐγνωστοποίησα τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρώτης συναντήσεώς μου μὲ τὸν Δῆμαρχον τῆς κώμης καὶ τὴν ἀπόφασίν μας νὰ φέρωμεν τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν εἰς πέρας ὅσον τὸ δυνατόν συντομώτερα.

Ἄλλως τε εἶχα ἀναλάβῃ νὰ τὸν πληροφορῶ δι' ὅλας τὰς ἀποπείρας μας, εἴτε δι' ἐπιστολῶν, εἴτε τηλεγραφικῶς, διὰ νὰ γνωρίζῃ πάντοτε εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρίσκονται τὰ πνεύματα εἰς τὸ μέρος τοῦτο τῆς Καρολίνας.

Συνηντήθη καὶ δευτέραν φορὰν τὸ ἀπόγευμα μὲ τὸν κ. Σμιθ καὶ ἀπεφασίσαμεν ν' ἀναχωρήσωμεν τὸ γλυκοχάραγμα.

Καὶ ἰδοὺ ποῖον σχέδιον ἐπροτιμήσαμεν.

Τὴν ἀνάβασιν τοῦ ὄρους νὰ ἐπιχειρήσωμεν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν δύο ὁδηγῶν πολὺ συνηθισμένων εἰς τοιαύτας ἐκδρομὰς. Ἐπανειλημμένως οἱ δύο οὗτοι ὁδηγοὶ εἶχον ἀναρριχηθῇ εἰς τὰς ὑψηλοτέρας κορυφὰς τῶν Κυανῶν Ὄρεων. Ἐν τούτοις δὲν ἐπροχώρησαν μέχρι τοῦ Γκρέητ-Ἀῦρυ, γνωρίζοντες ὅτι περὶ ὥρα ἀδιαβάτων βράχων ἡμπεδίζε τὴν ἀνάβασιν, καὶ εἶνε γνωστόν, ὅτι πρὶν συμβοῦν τὰ τελευταῖα φαινόμενα, τὸ Γκρέητ-Ἀῦρυ δὲν ἐξῆγγειρε διόλου τὴν περιέργειαν τῶν περιηγητῶν. Ἡδυνάμεθα ἄλλως τε νὰ ἔχωμεν πεποιθῆσιν εἰς τοὺς δύο ὁδηγούς, τοὺς ὁποίους ὁ κ. Σμιθ ἐγνώριζε προσωπικῶς, ὡς ἀνθρώπους ἀτρομήτους, ἐπιδεξίους, ἀφωσιωμένους. Αὐτοὶ δὲν θὰ ὠπισθοδρόμουν πρὸ οὐδενὸς καὶ ἡμεῖς εἶχαμεν τὴν ἀπόφασιν νὰ τοὺς παρακολουθήσωμεν. Ἰσως δέ, παρετῆρει ὁ κ. Σμιθ, δὲν ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὸ ἔσωτερικὸν τοῦ Γκρέητ-Ἀῦρυ.

—Καί διατί; ἠρώτησα.

—Διότι ἕνας μεγάλος ἔγκος βράχου ἀπεσπάρθη ἀπὸ τὸ ὄρος πρὸ τινῶν ἐβδόμαδων, καὶ εἶνε δυνατὸν ν' ἀφῆκε καμμίαν δίοδον ἀπεκρίθη ὁ κ. Δήμαρχος τοῦ Μόργκαντων.

—Θά ἦτο ὡραία σύμπτωσης, κύριε Σμιθ.

—Θά τὸ μάθωμεν, κύριε Στράκ, καὶ ἔχι ἀργότερα ἀπὸ αὐρίον.

—Αὐρίον λοιπόν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Γκρέττ "Αὔριον

Τὴν ἑπαύριον, τὸ γλυκοχάραγμα, ὁ Ἡλίας Σμιθ καὶ ἐγώ, ἐξεκινήσαμεν ἀπὸ τὸ Μόργκαντων, ἀπὸ τὸν δρόμον, ὅστις βαίνειν παραλλήλως πρὸς τὴν ἀριστερὰν ἐξήντην τοῦ Σαράουμπα Ρίβερ, φέρεται εἰς τὴν κοινότητα Πιλλζεντ-Γκάρτεν.

Οἱ ὁδηγοὶ μᾶς συνώδευσαν, —ὁ Χάρρυ Χόρν, ἡλικίας τριάκοντα ἐτῶν, καὶ ὁ Τζαίμς Βρούκ, ἡλικίας εἰκοσιπέντε ἐτῶν, καὶ οἱ δύο κάτοικοι τοῦ Μόργκαντων, ἀπαραίτητοι συνοδοὶ τῶν περιηγητῶν, τῶν ἐρχομένων νὰ ἐπισκεφθῶν τὰς κυριωτέρας τοποθεσίας τῶν Κυανῶν-Ορέων καὶ τοῦ Κούμπερλανδ, τὰ ὅποια σχηματίζουν τὴν διπλὴν ὄροσειράν τῶν Ἀλλεγανείων. Ἀτρόμητοι ἀναβάται οὐρέων, ρωμαλέοι εἰς τοὺς βραχίονας καὶ τὰς κνήμας, ἐπιδέξιοι καὶ πεπειραμένοι, ἐγνώριζαν καλῶς τὸ μέρος τοῦτο τῆς ἐπαρχίας μέχρι τῶν προπόδων τῆς ὄροσειρας.

Ἀμαζα συρομένη ὑπὸ δύο καλῶν ἱππῶν, ἐμελλε νὰ μᾶς μεταφέρει ἕως τὰ δυτικά σύνορα τῆς Πολιτείας. Περιεῖχε τρόφιμα διὰ τρεῖς ἡμέρας μόνον, διότι ἡ ἐκδρομὴ μᾶς δὲν θὰ παρετεινέτο πέραν τοῦ χρονικοῦ τούτου διαστήματος. Τὴν ἐκλογὴν τῶν τροφίμων ἀφῆκα εἰς τὸν κ. Σμιθ, αὐτὸς δὲ ἐξέλεξε ταριχευτὴν βόειον, τεμάχια χοιρομυῆριου, ἕνα μὲν δορκάδος καλοψημένον, ἕν μὲν βαρέλιον ζύθου, πολλὰς φιάλας οὐίσκου καὶ ρωμίου, καὶ ἀρκετὴν ποσότητα ἄρτου. Δροσερὴν νερὸν θὰ μᾶς παρείχον ἀφθόνως αἱ πηγαὶ τοῦ ὄρους, τὰς ὁποίας τροφοδοτοῦν αἱ ραχδαῖαι βροχαί, αἱ ὅχι σπάνιαι κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην τοῦ ἔτους.

Περὶ τὸν νὰ προσθέσω, ὅτι ὁ δήμαρχος τοῦ Μόργκαντων, ὡς ἐμπαθὲς κυνηγός, παρέλαβε μαζί του τὸ ὄπλον του καὶ τὸν κυνηγετικὸν του σκύλον Νίσκον, ὅστις ἔτρεχε καὶ ἐσκιρτά πλησίον τῆς ἀμάξης. Ὁ Νίσκος ἐμελλε νὰ ξετροπώσῃ τὸ κυνήγι, ὅταν θὰ ἤμεθα εἰς τὸ δάσος ἢ εἰς τὴν πεδιάδα· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ μείνῃ μετὰ τὸν ἀμαξηλάτην εἰς τὴν ἑπαυλὴν τοῦ Οὐίλδον, ὅσον καιρὸν θὰ διήρκει ἡ ἀνάστασις μᾶς. Δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μᾶς συνοδεύσῃ εἰς τὸ Γκρέττ-

Ἀὔριον, ἐξ αἰτίας τῶν ρωγμῶν, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ ὑπερπηδήσῃ, καὶ τῶν βράχων, τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ ἀναρριχθῇ.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο ὡραῖος καὶ ὁ ἀήρ δροσερὸς ἀκόμη. Σύννεφα ἔτρεχαν ταχέως ὠθούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἔπνεεν ἐκ τῶν ἀνοικτῶν ἐκτάσεων τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Μεταξὺ αὐτῶν διηνοίγοντο ἡλιοφειγγὴ διαστήματα, τὰ ὅποια ἐφώτιζαν ὅλην τὴν πεδιάδα.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐπρόκειτο νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Πιλλζεντ-Γκάρτεν, ὅπου θὰ διηρχόμεθα τὴν νύκτα εἰς τοῦ δημάρχου τῆς κοινότητος, προσωπικοῦ φίλου τοῦ κ. Σμιθ. Ἡδυνάμην νὰ παρατηρῶ μετὰ περιεργίας τὴν χώραν ταύτην, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἄγροι διαδέχονται τὰ ἔλη, καὶ τὰ ἔλη τοὺς κυπαρισσῶνας, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν καταπλημμυροῦν βαθμὴν τὰ χωρία καὶ αἱ ἀγροπαύλεις. Ὁ δρόμος καλῶς διατηρούμενος, διασχίζει ταῦτα ἢ βαίνει παραλλήλως πρὸς αὐτά, ἄνευ πολλῶν περιστροφῶν. Εἰς τὰ κάπως ἐλώδη μέρη, αἱ κυπαρίσσοι εἶνε θαυμάσιοι μετὰ τὸν ὑψιτενῆ καὶ εὐθὺν κορμὸν τῶν. Ἡ αὔρα πνέουσα διὰ μέσου τοῦ ὠχροπρασίνου φυλλώματος, ἔσειε τὰς μακρὰς φαιάς ἴνας, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τοὺς χαμηλοὺς κλάδους κατέπιπτον μέχρι τοῦ ἐδάφους.

Κόσμος ὁλόκληρος ἐξωγοῖνε τὰ δάση ταῦτα τῆς ἐπαρχίας. Πρὸ τῆς ἀμάξης μᾶς ἐτρέποντο εἰς φυγὴν ψιττακοὶ ἔχοντες ζωρὰ χρώματα καὶ ἐκκωφαντικὴν φλυαρίαν, διδελφὴ σαρίγια, τὰ ὅποια ἐφρευγον μετὰ ταχέα πηδήματα, συναποφέροντα μαζί των τὰ μικρά των ἐντὸς τῶν ἐπὶ τῆς κοιλίας των θυλάκων, ἔπειτα δὲ κατὰ μυριάδας διεσκορπίζοντο τὰ πτηνὰ μεταξὺ τῶν φυλλωμάτων τῶν βανιανῶν, τῶν λατανιδῶν, τῶν πορτοκαλλεῶν καὶ τῶν ὀγκωδῶν ροδοδένδρων.

Φθάσαντες τὴν ἐσπέραν εἰς Πιλλζεντ-Γκάρτεν, κατελύσαμεν ὅπως διέλωμεν ἀνέτως τὴν νύκτα. Ἡ ἐπομένη ἡμέρα θὰ ἤρκει νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἑπαυλὴν τοῦ Οὐίλδον, εἰς τὰς ὑπηρεσίας τῆς ὄροσειρας. Τὸ Πιλλζεντ-Γκάρτεν εἶνε μετρία κοινότης. Φιλοφρόνως μᾶς ὑπεδέχθη καὶ μᾶς ἐφιλοξένησεν ὁ δήμαρχος. Ἐδειπνήσαμεν εὐθύμως εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς κομψῆς κατοικίας του. Φυσικῶς ἡ συνομιλία μᾶς περιστράφη εἰς τὴν ἀπόπειραν, τὴν ὁποίαν ἐμέλλομεν νὰ ἐπιχειρήσωμεν ὅπως γνωρίσωμεν τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Γκρέττ-Ἀὔριου.

—Ἐχετε δίκαιον, εἶπεν ὁ φιλοξενῶν μᾶς. Ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζομεν τί συμβαίνει ἢ τί κρίνεται ἐκεῖ ἐπάνω, οἱ χωρικοὶ μᾶς δὲν θὰ ἡσυχάσουν...

—Καὶ δὲν συνέβη τίποτε ἄλλο, ἠρώτησα, ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἐμφάνισιν

τῶν φλογῶν ὑπεράνω τοῦ Γκρέττ-Ἀὔριου;

—Τίποτε νέον, κύριε Στράκ. Ἀπὸ τὸ Πιλλζεντ-Γκάρτεν εὐκόλως εἰμποροῦμεν νὰ βλέπωμεν τὴν ὑψηλοτέραν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ μέχρι τοῦ Μαύρου-Θόλου, ὁ ὁποῖος ὑπέρκειται αὐτοῦ. Δὲν ἠκούσαμεν τὸν παραμικρότερον ὑποπτον κρότον· δὲν ἐφάνη ἡ παραμικρότερα λάμψις· καὶ ἂν κατέλυσε ἐκεῖ πᾶνω κανὲν τάγμα δαιμόνων, φαίνεται ὅτι ἐτελεύτησαν τὴν καταχθονίαν μαγικὴν τῶν καὶ ἐφυγαν εἰς κανὲν ἄλλο σπήλαιον τῶν Ἀλλεγανείων!...

—Αἶ, λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ κ. Σμιθ, ἐγὼ πιστεύω ὅτι δὲν θὰ ἐδραπέτευσαν χωρὶς ν' ἀφίσουν κανὲν ἵχνος τῆς διαβάσεως τῶν, κανὲν ἄκρον τῆς οὐρᾶς τῶν ἢ τῶν κεράτων τῶν· θὰ ἴδωμεν!

Τὴν ἑπαύριον, 29 τοῦ μηνός, ἀπὸ τὴν αὐγὴν, μᾶς ἐπερίμενε ἡ ἀμαζα. Ὁ κ. Σμιθ ἐκάθισε καὶ πάλιν εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἰδικήν μου. Οἱ ἱπποὶ ἐπανελάβον τὸ ταχὺ βάδιμά των ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ ἀμαξηλάτου. Κατὰ τὴν δευτέραν ταύτην ἡμέραν, ἐπρόκειτο νὰ σταθμεύσωμεν εἰς τὴν ἑπαυλὴν τοῦ Οὐίλδον, μεταξὺ τῶν πρώτων διακλαδώσεων τῶν Κυανῶν-Ορέων.

Οὐδεμίαν μεταβολὴν παρουσίαζεν ἡ χώρα. Ἀναλλοιώτως τὰ δάση καὶ τὰ ἔλη διεδέχοντο ἄλληλα, τὰ ἔλη ὅμως καθίσταντο βαθμὴν ἀραιότερα, ἐφόσον τὸ ἔδαφος ἐγίνετο ἀνηφορικὸν πλησίον τῶν ορέων. Ὁ τόπος ἦτο ὁμοίως ὀλίγον κατακηκμένος. Ἀραιὰ χωρία διεκρίνοντο ποῦ καὶ ποῦ καὶ μεμονωμένοι ἐπαύλεις, ἀφθόνως ποτιζόμεναι ἀπὸ τὰ ρυάκια τὰ καταβαίνοντα ἀπὸ τὰς χαράδρας.

Ζῶα καὶ φυτὰ ἦσαν τὰ αὐτά, ἰδίως δὲ κυνήγιον ἀρκετὸν ὅπως εὐχαριστήσῃ καὶ τὸν ἀπαιτητικώτερον κυνηγόν.

—Θὰ εἶχα μεγάλην ὄρεξιν ν' ἀρπάξω τὸ τουφεκί καὶ νὰ σφυρίξω τὸ Νίσκο!.. ἔλεγεν ὁ κ. Σμιθ. Εἶνε ἡ πρώτη φορά ποῦ περνῶ ἀπ' ἐδῶ χωρὶς νὰ σκορπίσω τὰ σκῆγια μου ἐπάνω ὅστας πέρδικας καὶ ὅσους λαγούς. Ἀλλὰ... ἂν δὲν μᾶς ἀφίσουν ὅτῃ μέσῃ αἱ τροφαὶ μᾶς, σήμερον ἔχομεν ἄλλη δουλειά... νὰ κυνηγήσωμεν... τὸ μυστήριον...

—Καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ μὴ γυρίσωμεν ἀπρακτοὶ, κ. Σμιθ.

Τὴν πρωίαν ἐδέησε νὰ διέλθωμεν ἀπέραντον πεδιάδα, εἰς τὴν ὁποίαν αἱ κυπαρίσσοι καὶ αἱ λατάνιαι ἐφύοντο κατὰ συστάδας. Ἐφ' ὅσον ἐφθανε τὸ βλέμμα ἐξετείνοντο μικροὶ γήλοφοι, ὅπου ἐμυρμηκία ὁλόκληρος κόσμος μικρῶν τρωκτικῶν. Ἐκεῖ ἔζων ἀγελήδων χιλιάδες σκιοῦρων, ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ ἰδιαίτερος γνωστοῦ ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ τὸ κοινὸν ὄνομα «σκύλοι τῶν λειβαδιῶν». Οὕτως ὠνομάσθησαν τὰ ζῶα ταῦτα ὅχι διότι ὁμοιάζουν κατὰ τι πρὸς εἶδος τι κυνῶν· ἀλλὰ

διότι ἐκβάλλουν φωνὴν ὁμοιάζουσαν πρὸς ὕλακὴν κυναρίου. Καί, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἐνῶ διηρχόμεθα ἐν καλπαμῶ, ἤμεθα ἠναγκασμένοι νὰ στουμπώμεν τὰ αὐτιά μας. Δὲν εἶνε σπανία ἡ συνάντησις εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τοιούτων πολυπληθῶν συνοικισμῶν τετραπόδων. Πλὴν ἄλλων, οἱ φυσιολογοὶ ἀναφέρουν τὴν Κυνόπολιν (Dog-Ville) περιέχουσαν ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον τετραπόδων κατοίκων.

Οἱ σκίουροι οὗτοι, οἵτινες ζῶσιν ἀπὸ ρίζας, χόρτα καὶ ἀκρίδας, τὰς ὁποίας μάλιστα ἀγαποῦν ἐξαιρετικῶς, εἶνε ἀβλαβεῖς.

Ὁ καιρὸς διετηρήθη καλὸς· μόνον ἡ αὔρα ἔπνεε δροσερωτέρα. Πράγματι δὲν πρέπει νὰ πιστεύωμεν, ὅτι εἰς τὸ πλάτος ἐκεῖνο τῶν τριάντα πέντε μοιρῶν, τὸ κλίμα θὰ εἶνε σχετικῶς θερμὸν εἰς τὰς δύο Καρολίνας. Τὸ ψυχρὸν τοῦ χειμῶνος εἶνε συχνάκις δριμύτατον. Πληθὺς πορτοκαλλεῶν ξεραίνονται ὑπὸ τοῦ παγετοῦ, τὸ δὲ ρεῖθρον τοῦ Σαράουμπα κυλεῖ συχνὰ ὄγκους πάγου.

Ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα, ἡ ὄροσειρὰ τῶν Κυανῶν Ὀρέων, εἰς ἀπόστασιν ἑξ ἡμιλίων μόνον, ἐφάνη ἐπὶ εὐρείας περιμέτρου. Ἡ κορυφὴ αὐτῆς διεγράφετο εὐκρινῶς ἐπὶ τοῦ βάθους τοῦ διαυγοῦς οὐρανοῦ, τὸν ὁποῖον διέσχίζαν ἐλαφρὰ νέφη. Πολὺ σύνδεστος εἰς τὰς ὑπηρεσίας, ὅπου συνεπλέκοντο οἱ κλάδοι τῶν κωνοφόρων, εἶχεν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν βράχων ἀραιὰ τινα μελανωπά δένδρα, παραδόξα τὴν ὄψιν. Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὑψούντο διάφοροι ὄξεϊαι ἀκρώρειαι μετὰ ἰδιότροπα σχήματα.

—Ἀνεβήκατε ποτὲ εἰς αὐτὴν τὴν κορυφὴν, κύριε Σμιθ; ἠρώτησα.

—Ὀχι, ἀπεκρίθη, καὶ βεβαίονουν ὅτι εἶνε ἀρκετὰ δύσκολος ἡ ἀνάβασις. Μόνον μερικοὶ περιηγηταὶ ἀνέβηκαν εἰς τὴν κορυφὴν καί, κατὰ τὰ λεγόμενα τῶν, τὸ βλέμμα δὲν εἰμπορεῖ τίποτε νὰ ἴδῃ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Γκρέττ-Ἀὔριου.

—Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, εἶπεν ὁ ὁδηγὸς Χάρρυ Χόρν, τὸ γνωρίζω ἐκ πείρας.

—Ἴσως, ὅταν ἀνεβήκατε, δὲν ἦτο κατάλληλος ὁ καιρὸς, εἶπα.

—Τοῦναντίον ἦτο μεγάλη αἰθρία, κύριε Στράκ· ἀλλὰ τὸ περίζωμα τοῦ Γκρέττ-Ἀὔριου εἶνε πολὺ ὑψηλὸν καὶ ἐμποδίζει τὸ βλέμμα.

—Ἀς εἶνε, ἀνέκραξεν ὁ Σμιθ, δὲν θὰ δυσαρεστηθῶ νὰ βάλω ἐπὶ τέλους τὸ πόδι μου ἐκεῖ, ὅπου κανεὶς δὲν ἐπάτησεν ἀκόμη!

Ὅπως δῆποτε τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὸ Γκρέττ-Ἀὔριον ἐφαίνετο ἐντελῶς ἡσυχον καὶ δὲν ἐξέπεμπεν οὔτε καπνὸν οὔτε φλόγας.

(Ἐπετα συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

Ἡ ΣΟΥΛΙΩΤΟΠΟΥΛΑ

Στῆς μάχης τὸν καπνὸν, ποῦ πνίγει τὸ λαγγάδι, ὁ Σουλιώτης ὅλα τάχει λησμονήσῃ, πῆνα καὶ δίψα. Καὶ τὸ Σουλι πέφτει ξέμακρὰ, καὶ σὰ λησμονημένο εἶνε κ' ἐκεῖνο, τ' ἄχαρο.

Κ' ἐκεῖ ποῦ πολεμᾷ τὸ παληκάρι, ἀγλύκαντο, μέρα καὶ νύχτα, ἀκούει μιά γνῶριμη φωνή, ποῦ τὸν ξυπνάει. Λοιπὸν τὸ Σουλι δὲ χάθηκε, καὶ ζῆ. Κ' ἦταν ἡ Λάμπη, ἡ ἀδερφή τοῦ νεοῦ.

—Τί καλὰ μοῦ φέρνεις, ὦρὲ Λάμπη;

—Ζεστή κουλούρα, ὦρ' ἀδερφέ, ποῦ σοῦ τὴ ζύμωσα μετὰ τὰ χερᾶκια μου, κ' ἡ μάνα τὴν ἔψησε ἐστὴν ἀθρακιά, μονάχη. Ἐλα νὰ φᾶς μιά ψίχα, καὶ νὰ ξεποστᾷς.

—Δὲ μπορῶ, καϊμένη, νὰ παρατήσω τὸ ντουφεκί.

—Αὐτὸ εἶν' ἡ συλλογὴ σου, Νάση; Ἐρχομαι γὰρ καὶ σοῦ κρατῶ τὸν τόπο σου... Νά, σοῦ στρώσα. Καὶ δός μου τὸ ντουφεκί.

Χαμογελάει ὁ ἀδερφός, ὁ καπνισμένος. Καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ μάθῃ τὴν κορασιά πῶς πιάνουν τὸ ντουφεκί. Ὁ πόλεμος κρατοῦσε πάντα. Μετὰ χεῖρ σταθερὰ γιόμιζ' ἐκείνη καὶ σημάδευε. Κι' ὁ ἀδερφός τῆς παραπέρα ἔτρωγε ἡσυχος, καὶ μονάχη τὴν πῆνα τοῦ ἀκουγε, τὴ θερσιμένη, μέσα του.

Κι' ὁ πόλεμος βαστοῦσε. Κ' ἐκεῖ ἕνα βόλι ἤρθε κ' ἤρθε κατὰσθη τὴν κορασιά. Κι' αὐτὴ ἔκανε καρδιά καὶ δὲ μιλοῦσε. Τὸ αἷμα πλημμύριζε τὸν κόρφο τῆς. Ἡ Λάμπη σημάδευε καὶ τουφεκοῦσε.

—Ἐφαγες, Νάση;

—Κοντεύω, ἀκούμα λίγο, Λάμπη.

Ἡ κόρη ξαναρώτησε δεύτερα, καὶ τρίτα. Καὶ τότε μ' ἕνα πήδημα τὸ παληκάρι βρέθηκε κοντὰ τῆς. Ἀρπάξε τὸ ντουφεκί, κ' ἡσυχος καθὼς εἶχε τραβηχθῇ, ξανάρχισε τὸν πόλεμον.

Ἀμύλητῃ ἡ Σουλιωτοπούλα πῆγε παραπίσω κ' ἔπεσε.

Κι' ὁ πόλεμος βαστοῦσε.

Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΗΛΙΟΓΕΡΜΑ

Ὁ ἥλιος γέρνει 'στὸ βουνὸ καὶ χάνεται καὶ σβύνει. Καὶ πίσω του τ' ὀλόχουσο τὸ πέραςμ' αὐτὸ φτάνει... Χτυπάει ἡ καμπάνα τοῦ χωριοῦ Ἀπ' τοῦ βουνοῦ τὰ πόδια. Ὁ ξευκολάτης εἶνε δῶ καὶ σαλαγαίει τὰ βόδια. Γυρίζει, ἀκούει τὴ φωνὴ Τρεμουλάστα ποῦ φτάνει, Στέκει... κυττάζει τὸ χωριὸ καὶ τὸ σταυρὸ τοῦ κάνει.

ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Δ'.

— Πῶς σοῦ φαίνονται; Δὲν εἶνε ὠραία τὰ παιγνιδιά μου; τὸν ρώτησε.

—Ὦ, ναί!... ἀπεκρίθη μετὰ συστολῇ ὁ Γιάννης.

— Ἀμὴ τὰ δικὰ σου ποῦ εἶνε; ρώτησε πάλιν ὁ Γιαγκός· τί σοῦ φερε σένα ὁ Ἀγὴ-Βασίλης;

—Τίποτα! ἀπεκρίθη σιγὰ-σιγὰ ὁ Γιάννης.

— Πῶς τίποτα; Δὲν ἦσουν λοιπὸν φρόνιμος;

— Φρόνιμος ἦμουν, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης· μὰ στὴν κάμαρα ποῦ καθόμαστε, δὲν ἔχομε τζάκι· ἀπὸ ποῦ θὰ μοῦ ἔρριχνε ὁ Ἀγὴ-Βασίλης κανένα παιγνίδι;

«Δὲν εἶνε ὠραία τὰ παιγνιδιά μου;...» (Σελ. 35, στ. γ'.)

— Ἀ, ἐσεῖς δὲν ἔχετε τζάκι; ἐψιθύρισε πολὺ σκεπτικὸς ὁ Γιαγκός.

Καὶ σὲ λίγο τὰ ματάκια του ἐγέμισαν δάκρυα.

Ἐνα τζάκι ἦταν σπασμένο, ἐξηκολούθησεν ὁ Γιάννης, καὶ ἀπὸ κεῖ ὁ Ἀγὴ-Βασίλης καὶ μποροῦσε νὰ περάσῃ. Μὰ ποῦ νὰ τὸ ἴδῃ νύκτα-ῶρα; Ὁ Γιαγκός τώρα δὲν ἀκούει, δὲν προσέχει. Ὁ νοῦς του εἶνε ἄλλου. Τί νὰ σκέπτεται ἄρ' γε;

Μὰ νὰ τὸν ἐξαφνα, σὰ νὰ πῆρε πιά τὴν ἀπόφασίν του, γυρίζει πρὸς τὸ Γιάννη καὶ τοῦ δίνει τὸ κουτί μετὰ τὰ στρατιωτάκια:

— Νά, τοῦ λέει, πάρ' το αὐτό, σοῦ τὸ χαρίζω.

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ Γιάννης νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του καὶ τὴ σατυσμῶνα του, ὁ Γιάννης τοῦ βάζει ἐστὴν ἀγκυλιά του καὶ τὸ ταμπουρλάκι, καὶ τοὺς βόλους καὶ τὴ μπομπονιέρα:

— Νά, κι' αὐτό... κι' αὐτὸ ἀκόμη...

κι' αυτό... Πάρ'τα... ἐγὼ ἔχω κ' ἄλλα!...
 Ὁ Γιάννης δὲν ξέρει τί νὰ κάμῃ.
 Πῶς νὰ δεχθῇ, ἀλλὰ καὶ πῶς ν' ἀρ-
 νηθῇ τὰ ὠραία ἐκεῖνα δῶρα;

Τότε παρεμβαίνει ἡ μητέρα τοῦ
 Γιάγκου, ποῦ εἶδε καὶ ἄκουσε ὅλη
 αὐτὴ τὴ σκηνή, μέσ' ἀπὸ τ' ἀμάξι.

— Πάρ'τα, μικρέ μου, λέγει πρὸς
 τὸν Γιάγκο· σοῦ τὰ προσφέρει ὁ Ἅ-
 γιος Βασίλης μετὰ τὸ χέρι τοῦ Γιάγκου
 μου. Κατοικοῦμε, βλέπεις, ἐδῶ κοντά,
 καὶ ὁ Ἅγιος Βασίλης ἄφισε περισσό-
 τερα δῶρα στὸ σπίτι μας, μετὰ τὴν πα-
 ραγγελία νὰ σοῦ δώσουμε μερικὰ καὶ
 σένα. Πάρ'τα, παιδί μου, εἶνε δικὰ σου.

— ὦ, κυρία! ἐψιθύρουν ὁ Γιάννης,
 πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω!

— Νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν Ἅγιο Βα-
 σίλη, ἀπεκρίθη ἡ κυρία.

Καὶ σπρώχνουσα τὸν Γιάγκο τῆς
 εἰς τὴν ἀγκαλιά τοῦ μικροῦ πτωχοῦ:

— Φιληθήτε! τοὺς εἶπε.

Καὶ τὰ δύο εὐτυχισμένα παιδάκια
 ἐφιλήθησαν.

(Τέλος)

Η ΤΡΙΣΕΥΓΕΝΗ

“MISSSES' CLUB,”

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Ι' (Συνέχεια).

ΦΛΩΡΑ, κυττάζουσα τὴν Ἀγγλίδα, ἡ
 ὁποία ἀνακατεύει τὸ τσάι της:— Καί' δέ-
 τη, ἄρα ἄκουσε τὸ τί, πῶς ἐχάρηκε!
 Καὶ τὰ παπούτσια τῆς ἀκόμη ἐγέλασαν.
 Ἄχ, Θεέ μου, τί παπούτσια! Ἀλλὰ
 πάλι καλὰ. Ἐνα τί... ἕνα τίποτα... τῆς
 φάνηκε αὐτῆς γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχισμένη.
 (Πρὸς τὴν Μίς Μπέση, μετὰ ὕψος γε-
 λαστὸν καὶ ἐνθαρρυντικόν:) Τί, κυρία,
 τί, τί!

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, μειδιῶσα:— Yes!

ΦΛΩΡΑ, καθ' ἑαυτήν:— Μπρέ! μοῦ
 ἦλθε μιὰ ἰδέα: Ἀφοῦ τὸ τσάι τὸ λένε
 τί, τὸ γάλα θὰ τὸ λένε γαλί. Ξέρω κ'.

ἐγὼ ἀγγλικά! (Περιχαρῆς, ἀρπάζουσα
 τὸ δοχεῖον τοῦ γάλατος καὶ πλησιάζου-
 σα μὲ εὐγένειαν τὴν μίς Μπέση:)
 Κυρία Μίς; νὰ σὰς βάλω λίγο γαλί 'στὸ
 τί σας;

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, σοβαρευομένη:— I don't
 understand!

ΦΛΩΡΑ:— Μπᾶ! ἐκατσούριασε πάλι!
 (Ὑψώνει τοὺς ὤμους, ἀφίνει τὴν γα-
 λατιέραν καὶ ἐξέρχεται μονολογοῦσα:)
 Στὸν καιρὸ μου, καθένας ἔμενε στὸν τό-
 πο του καὶ μιλοῦσε τῇ γλώσσᾳ τοῦ
 μπαμπᾶ του. Τώρα ἀνακατωμένος ὁ
 ἐρχόμενος... ὅλα σαλάτα γίνονται!
 (Δείχνουσα τὸν δίσκον μετὰ τὸ τσάι:)
 Καὶ πίνουν ζεστά, χωρὶς νὰ εἶνε κρυω-
 μένοι. Μίδα, σοῦ λείει ὁ ἄλλος. Μὰ μ'
 ὅλα αὐτά, δὲν παντρεύονται, δὲν παν-
 τρεύονται, δὲν παντρεύονται! (Ἐξέρ-
 χεται.)

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'

Αἱ Αὐταί, ἐκτὸς τῆς ΦΛΩΡΑΣ, κατόπιν
 ἡ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ.

[Ἡ δεσποινὴς
 Ἀγκαθίδου ἐξα-
 κολουθεῖ νὰ περι-
 ποιῇ τὰς ἐπι-
 σκεπτρίας της.]

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ,
 παρουσιάζουσα εἰς
 τὴν Μίς Μπέση
 ἕνα πιάτο μετὰ κέϊ:
 — Ὁλίγο βούτυρο;
 (Ἡ Μίς Μπέση
 δὲν ἀπαντᾷ.)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, πα-
 ρεμβαίνουσα:—
 Cake? (ἰ)

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, φαι-
 δρυνομένη:— Yes!

[Ἀκούεται ὁ κῶδων τῆς θύρας καὶ
 μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται ἡ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε
 ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη. Ἐχει φυσιο-
 γνομίαν γλυκεῖαν καὶ συμπαιδικήν.]

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Ἦλθες τέλος πάντων;
 Ἐμεῖς εἴχαμε ἀπελπισθῇ.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, μετὰ ψυχρότητα:—
 Ὁραῖα μᾶς τὰ κατὰ φέρες! μὰ τὸ ναί!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— ὦ, συγγνώμην! Ἄν
 ξεύρατε!... (Κάθεται.)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Τί τρέχει;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Εἶνε ὀλόκληρη ἱστορία.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ:— Πάρε πρῶτα ἕνα
 τσάι. (Τῆς προσφέρει ἕνα φλυτζάνι.)

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ
 μου. Ἐχω ἀνάγκην τῆς συγγνώμης σου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Διὰ τί πράγμα;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ, μετὰ κακίαν:— Καμ-
 μιὰ παρασπονδία, στοιχηματίζω!..

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, σινοχωρημένη:— Καὶ
 ναί, καὶ ὅχι.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ:— Ἄ, σὲ παρακαλῶ
 νὰ φύγῃς τὴ ντροπὴ κατὰ μέρος. Ἄν

(ἰ) Κέϊ.

μετανοῇς ποῦ ἔγινες μέλος τοῦ Συλλό-
 γου μας, π'ε το μας καθαρά.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Ὁχι δά! Ἡ ἰδέα τοῦ
 Κλοῦμπ κατ' ἀρχὴν εἶνε πολὺ καλὴ.

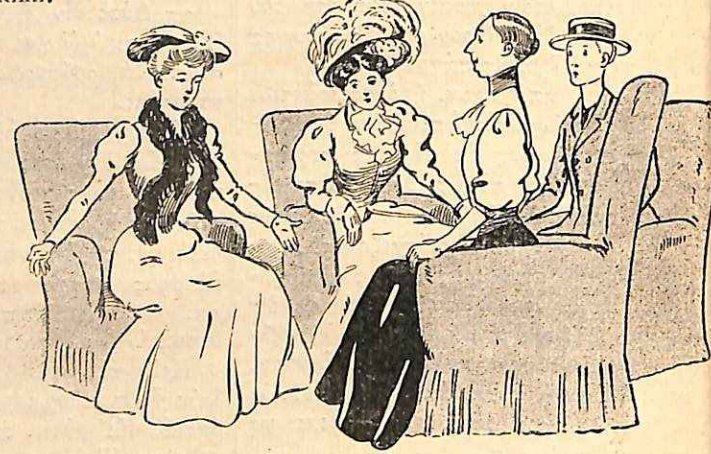
ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ:— Δὲν λέγεις θαυ-
 μασία;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Ναί, θαυμάσια. Νὰ μα-
 ζευθοῦμε καὶ νὰ δελφωθοῦμε ὅλες οἱ ἀνύ-
 πανδρες, οἱ ἔρμηες... νὰ προσφέρουμε ἡ
 μιὰ 'στὴν ἄλλη τὸ τσάι τῆς φιλίας καὶ
 τῆς ἀγάπης... νὰ λέμε ἔξυπνα πράγματα,
 νὰ διαβάσουμε μαζί, νὰ παίξουμε πιάνο...
 νὰ δημιουργήσουμε μιὰ οἰκογένεια γιὰ
 ὅσες δὲν ἔχουν... ἕνα μεγάλο home (ἰ)
 καθὼς λένε οἱ Ἀγγλοί...

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ, ἀκροαμένη μετὰ προσο-
 χήν:— Home! Aoh yes!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ταρασσομένη, διότι ἔως
 τώρα δὲν εἶχε προσέξῃ τὴν ξένην:—

Ἄ! ἔχετε ἐδῶ καὶ Ἀγγλίδα; δὲν τὴν
 εἶχα ἰδῇ. (Ὑποκλίνεται εὐγενῶς μει-
 διῶσα πρὸς τὴν μίς Μπέση καὶ ἐξα-

«Ναί, ὅλ' αὐτὰ εἶν' ὠραία...» (Σελ. 36, στ. γ').

κολουθεῖ.) Ναί, ὅλ' αὐτὰ εἶνε ὠραία,
 καὶ πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι
 μέλος τοῦ «Misses' Club»...

ΜΙΣ ΜΠΕΣΗ:— Misses' Club! Aoh
 yes!

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ:— Ἀλλὰ;... Διότι
 στοιχηματίζω ὅτι ἔχεις κάποιον ἄλλο...
 Γυρεύεις κάποια πρόφασι.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Ὁχι, ἔχω ἕνα λόγον
 σοβαρόν. Ἀκουσέ με, ἀλλὰ χωρὶς κα-
 κία...

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ:— Κακία; ἐγὼ κα-
 κία;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Χωρὶς πικρία, ἤθελα
 νὰ πῶ.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ:— Οὔτε με κακία,
 οὔτε με πικρία. Σὲ ἀκούω μόνον με...
 τὰ δύο μου αὐτιά. Λέγε, σὲ παρακαλῶ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν
 Κλεοπάτραν καὶ πρὸς τὴν Δίδα Ἀγ-
 καθίδου ἐναλλάξ:— Θυμᾶσθε τὸ βαπτι-
 στικό μου;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Τὸ Γιαννάκη;

(ἰ) Σπίτι.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Ναί, τὸ παιδί τῆς κόρης
 τῆς παραμάνας μου.

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ:— Πολὺ καλὰ. Λοιπόν;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Λοιπόν, ὁ Γιαννάκης...
 εἶνε τώρα μόνος καὶ ἔρημος... Ὁ πα-
 τέρας του πέθανε πέρσυ. Ἡ μητέρα του

προγῆς. Δὲν ἔχει πιά κανένα 'στὸν κό-
 σμο τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί... Τί θὰ κά-
 νατε σεῖς 'στὴ θέσι μου;

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ:— Ἐγὼ;... Τίποτε!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Ὅτ' ἐν ἑστέλνα σὲ πα-
 ραμάνα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Μὰ εἶνε τεσσάρων ἐτῶν!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Ὅτ' ἐν ἑστέλνα σὲ οἰκο-
 τροφεῖο.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Ἀπὸ τόσο μικρό; Ποιὸς
 τὸν παίρνει; [Μικρὰ παῦσις:] Τὸν πῆ-
 ρα 'στὸ σπίτι μου. Αὐτὸ ἦτο τὸ ἀπλού-
 στερον!

ΔΙΣ ΑΓΚΑΘΙΔΟΥ:— Τὸ ἀπλούστερον!
 Ὁχι δά!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ:— Ναί, ναί. Γιὰ συλλογι-
 σθῇτε. Ἐγὼ εἶμαι ἡ νουνά του... Ὁλο-
 μόναχη καὶ ἐγὼ 'στὸν κόσμον, μετὰ τὴ μι-
 κρὴ σύνταξι, ποῦ μοῦ ἄφισε ὁ μακαρί-
 της ὁ πατέρας μου... (Πρὸς τὴν Δίδα
 Ἀγκαθίδου:) Εἶπες πρὶν πῶς ἔκαμα

παρασπονδία. Ἀλλὰ γιατί παρασπον-
 διά; Μήπως ὠρσίστηκα ποτὲ νὰ μὴν

ἔχω καρδιά; Καὶ τί πταίω ἐγὼ ἂν ἐπα-
 νεστάτησε τώρα ἡ καρδιά μου καὶ ἂν

ἐζήτησε τὰ δικαιώματά της ἐπὶ τῆς μη-
 τρικῆς στοργῆς;

(Ἐπειτα τὸ τέλος) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
 [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bezançon]

Η ΠΑΤΡΙΣ ΕΝ ΚΙΝΑΥΝΩ.

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ EMILE PECH]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια).

— Ποιὸς εἶν' ἐκεῖ; εἶπεν ἡ Βριγίτα
 μετὰ φωνὴν δυνατὴν καὶ κάπως τραχεῖαν.

— Εἶνε ὁδοιπόρος ἀποσταμένος ἀπ'
 τὴν κούρασι, ποῦ ζητεῖ κατὶ νὰ φάγῃ
 καὶ μιὰ κόχη νὰ περάσῃ τὴν νύκτα...

Πρέπει ὅμως νὰ σὰς πῶ, ἐπρόσθεσεν ὁ
 ἄγνωστος, πῶς ἡ τσέπη μου εἶνε τὸσον
 ἄδεια ὅσον καὶ τὸ στομάχι μου, ὥστε

γιὰ πληρωμὴ...

— Αὐτὸ δὲν μᾶς πολυνοιάζει· δὲν
 σὰς ἐρωτῶ γι' αὐτό. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε

τέτοια ὥρα;

— Ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Πεζός;

— Ἄχ! Τὰ κακόμοιρα τὰ πόδια
 μου τὸ ξεύρουν!..

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε;

— Οὔτε ἐγὼ δὲν τὸ ξέρω, γιατί δὲν
 γνωρίζω ἐδῶ τὸν τόπον. Ἄν ἔχετε τὴν

καλωσύνην νὰ μοῦ δώσετε ἄσυλον, θὰ
 σὰς διηγῶ τὴν ἱστορίαν μου καὶ γιὰ

πληρωμὴ δώσετέ μου νὰ σὰς κάμω ὅ,τι
 δουλεῖα θέλετε.

— Εἰσθε μόνος;

— Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία. Ἐγὼ μαζί
 μου τὸν Τετράδη.

— Καὶ τί εἶνε αὐτὸς ὁ Τετράδης;

— Ὁ σκύλος μου· ἀλλὰ δὲν εἶμθα
 χονδροῖ οὔτε ἐγὼ οὔτε αὐτός· δὲν πιά-
 νομε πολὺν τόπον καὶ εὐχαριστοῦμεθα μὲ

ὅ,τι εὐρωμεν. Δὲν εἶν' ἔτσι, Τετράδης;

Μικρὰ φαιδρὰ ὕλαχῃ ἠκούσθη ὡς
 ἀπάντησις. Συγχρόνως δὲ ὁ σκύλος ἤρ-
 χισε νὰ ξύνῃ τὴν θύραν, ὥς νὰ εἶχεν

ἀνυπομονησίαν νὰ εἰσέλθῃ.

— Καλὰ, καλὰ, ὑπομονή, φίλε μου,
 τῷ εἶπε μετὰ πραύτητα ὁ κύριός του· θὰ

εὐρωμεν ἐδῶ ἢ ἄλλου μιὰ γωνιά νὰ
 περάσωμεν τὴν νύκτα.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τοῦ ὁδοιπόρου, ἡ
 φιλοσοφικὴ ἐγκαρτερησίς του καὶ ἡ αὐ-

θέρμητος ὁμολογία τῆς πτωχείας του
 εἶχον διαθέσει ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν οἰκοδέ-

σποιναν, καὶ πρὸ
 πάντων τὴν κόρην

τῆς, τῆς ὁποίας
 τὴν ζωηράν πε-

ριέργειαν ἐκίνη-
 σεν ὁ εἰλικρινὴς

τρόπος τοῦ ἀγνώ-
 στοῦ.

— Ὁ δυστυ-
 χῆς! ἴσως ἀπο-

θνήσκῃ ἀπὸ τὴν
 πείναν καὶ τὸ

κρύο!... Ἄς τοῦ
 ἀνοίξωμεν! εἶπεν

εἰς τὴν μητέρα τῆς.

Ὁ μάνδαλος
 τῆς θύρας ἐσύρ-

θη· τὸ κλειδί ἔ-
 τριξεν εἰς τὸ κλει-

θρον καὶ ἡ θύρα
 ἠνοιχθῇ εἰς τὸν

ἀργοπορήσαντα ὁ-
 δοιπόρον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.
 Διὰ τὸ Ἰακωβά-

κης εἶχεν ἀνα-
 χωρῆσαι ἀπὸ

τὸ Παρίσι.

Οἱ δρόμοι ποῦ
 φέρουν εἰς τὰ βόρεια σύνορα, διασχίζον-

ται ἀπὸ ἀναρίθμητα ἱποσπάσματα ἐθε-

λοντῶν, οἱ ὁποῖοι συνέρρευσαν ἀπὸ ὅλα

τὰ σημεῖα τῆς Γαλλίας διὰ νὰ ὑπερα-

σπίσουν τὸ ἔδαφος τῆς πατρίδος, εἰς τὸ

ὁποῖον εἰσέβαλον οἱ ἐχθροί.

Προχωροῦν, ὑπὸ τοὺς ἥχους τῶν αὐ-

λῶν καὶ τῶν τυμπάνων, τραγουδοῦντες

μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς τῶν

τῶν Μασαλιώτιδων, ἀμέριμνοι καὶ φαι-
 δροί, μολοντὶ ἐστεροῦντο τὰ πάντα·

ἀτελῶς ὀπλισμένοι, ἀνεπαρκῶς ἐνδεδυ-
 μένοι, ἀτελῶς γυμνασμένοι εἰς τὸν χει-

ρισμὸν τῶν ὅπλων, ἀλλὰ νέοι, φλογε-
 роί, μὴ ἀνεχόμενοι νὰ καταπατηθοῦν

τὰ δικαιώματά, τὰ ὁποῖα τοῖς ἔδωκεν ἡ
 μεγάλη Ἐπαναστάσις, φανατικοὶ θιασῶ-

ται τῆς ἐλευθερίας καὶ ἀποφασισμένοι
 νὰ νικήσουν ἢ ν' ἀποθάνουν ὑπὲρ αὐτῆς.

Ἰερὰ ἀγάπη τῆς Πατρίδος
 Ὀδήγησε, στήριξε τοὺς βραχίονάς μας

Ἐλευθερία, Ἐλευθερία πολυαγαπημένη
 Πολέμησε μαζί με τοὺς ὑπερασπιστάς σου!

Καὶ ἡ θεσπεσία αὐτὴ προσωποποιία,
 ἡ ἰσχυρὰ αὐτὴ ἐπικήθεσις τῆς ἐλευθε-

ρίας, ἐξερχόμενη καὶ ἐπαναλαμδανο-
 μένη ἀπὸ χιλιάδας στομάτων μέχρι τῶν

τελευταίων τάξεων τῶν ἐν πορείᾳ ταγ-
 μάτων, διαστέλλει τὰ ἥρωικά ἐκεῖνα

στήθη καὶ ἀνυψώνει τὰς καρδίας εἰς τὸ
 ὕψος τῶν κινδύνων, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν

τὴν πατρίδα.

Τὴν 25ην Ὀκτωβρίου, σαράντα χι-
 λιάδες ἀνθρωποὶ ἐστρατοπέδευον ὑπὸ τὰ

τείχη τοῦ Λαόν. Ἐκεῖθεν, μετὰ διαφό-
 ρους σταθμοὺς εἰς διάφορα μέρη, θὰ

διευθύνοντο εἰς τὰ
 σύνορα.

Τὸ χωρίον
 Φλουρσῆ, κείμενον

πολὺ πλησίον τοῦ
 θεάτρου τοῦ πολέ-

μου, ἦτο ἐν ἐξ ἐ-
 κείνων τὰ ὁποῖα

ἠσθάνθησαν πε-
 ρισσότερον τὴν ἐκ-

τακτον αὐτὴν κί-
 νησιν τῶν στρα-

τευμάτων. Εὐρι-
 σκόμενον ἐπὶ τῆς

μεγάλῃς ὁδοῦ, ἡ-
 τις ἀπὸ τῶν Πα-

χύσεως των βιαστικών φωνών που έ-
προσάλλουν ή εξήτουν, εν μέσω της θο-
ρυβώδους κινήσεως της εφημέριου εκεί-
νης πελατίας, ο Έδουάρδος και η Ίου-
στίνα δεν έμειναν άδρανείς και κατέβα-
λον πάσαν προσπάθειαν διά να ευχαρι-
στήσουν όλους.

Ο Ίακωβάκης ανταπέδιδε με τό πα-
ραπάνω την φιλοξενίαν, την όποιαν τή
είχε χορηγήσει ή κυρία Δελσώλ. Ζωή-
ρός, ευκίνητος, άκατάβλητος, είσωλί-
σθαιεν ως σκίυρος διά μέσου των πυ-
κνών τάξεων των στρατιωτών, προσέ-
χων εις όλα και άγρυπνών με ζηλότυ-
πον φροντίδα να μη γίνη καμμία κλο-
πή πρὸς ζημίαν της ξενοδόχου.

Καί τοῦτο εξηκολούθησε δύο τρεῖς ή-
μέρας ακόμη, έως ότου συνεπληρώθη
έντελώς ή συγγέντερωσις των διαφόρων
στρατιωτικῶν σωμάτων.

Τήν στιγμήν αὐτήν ἐπερίμενεν ο Ία-
κωβάκης διά ν' ἀποκαλύψη τὰ σχέδιά
του.

— Κυρά Βριγίτα, εἶπε μίαν ἐσπέραν
εις τήν κυρίαν Δελσώλ τήν ἡμέραν πού
ἦλθα εις τό σπίτι σας, σᾶς διηγήθην τήν
ιστορίαν της ζωῆς μου καί τήν ἡκού-
σατε με μεγάλο ἐνδιαφέρον. Ἀπό τότε
μου ἐδείξατε μία φιλική ἐκτίμησι διὰ
τήν όποιαν θά σᾶς εἶμαι αἰωνίως εὐγνώ-
μων. Τότε με εἶχατε ἐρωτήσει διατί
ἦλθα εις τόν τόπον σας καί τί ἐσχό-
πευα να κάμω.

— Ἀ! τόν πονηρό! Ἀφοῦ εἶδα, —
καί δέν εἶχα γι' αὐτό ἀνάγκη νά φορέ-
σω τὰ γυαλιά μου— πῶς δέν ἦσουν οὔτε
πλούσιο ἀφεντικό γιά νᾶσαι περιηγητής,
οὔτε κανέναν σοφός καθηγητής νάλθης
νά ἐξετάσης τὰ λιθάρια μας ἢ τὰ βό-
τανά μας, οὔτε κανέναν ἔμπορος πού
τάξειδεύει γιά ὑποθέσεις, ἐσυμπέρανα
πῶς γύρευες δουλειά. Καί ἐπειδή τώρα
καί κάμποσο καρό ἢ δουλειά ἐδῶ δέν
μᾶς ἀπολείπει, σ' ἐκράτησα με δοκιμή.

— Κ' ευχαριστηθήκατε ἀπό τήν ὑ-
πηρεσίαν μου; κυρά Βριγίτα;

— Ὡ! ὅσο γι' αὐτό, με τό παρα-
πάνω. Καί ἀπό τόν ἄλλο μῆνα θά σοῦ
δίνω δέκα φράγκα μηνιαίκο.

— Δέκα φράγκα! εἶνε πολλά. Σᾶς
ευχαριστῶ γιά τήν μεγάλη καλωσύνη
σας. Λοιπὸν δέν σᾶς χρεωστῶ τίποτε
γιά τροφή καί γιά κατοικία ἀπό τότε
πού ἦλθα;

— Τίποτε, τίποτε, παιδί μου! ἂν κα-
λοξετάσωμε μάλιστα, ἐγὼ θά σοῦ μένω
χρεώστης!...

— Ἀς πούμε πῶς εἴμεθα ἴσα-ἴσα.
Μένει ὅμως ἓνα ἄλλο: χωρίς νά με
γνωρίζετε, μου ἀνοίξατε με εὐσπλαγ-
χίαν τό σπίτι σας καί μ' αὐτήν σας
τήν καλωσύνην ἦλθαμε ἔς τὰ συγκαλά
μας ὁ Τετράδης καί ἐγώ.

— Ἐκάμα τό χρέος μου ν' ἀνοίξω τήν
θύραν μου εις ἓνα πού ἐφαίνετο δυστυχής.

— Εἴθε πολὺ καλή, κυρά Βριγίτα,
ποτέ δέν θά τό λησμονήσω. Ἐν τούτοις
ἔχω ἀκόμη μία χάρι νά σας ζητήσω.

— Λέγε, παιδί μου, καί ἂν αὐτό πού
ζητεῖς εἶνε σωστό...

— Σωστό, ν' ἀκούεται. Θά σᾶς πα-
ρακαλέσω νά μου κρατήσετε τόν καυμέ-
νον μου τόν Τετράδη.

— Μά ἔως τώρα δέν ἐδείξα, μου φαί-
νεται, πῶς θέλω νά τόν διώξω.

— Αὐτό εἶν' ἀλήθεια, κυρά Βριγίτα,
ἀλλά σκοπεύω νά φύγω καί θέλω νά
ἔχω τήν ἐλπίδα πῶς θά τόν ξαναῦρω
εις τήν ἐπιστροφήν μου.

— Τί; θά φύγης, λέγεις;

— Ναι, αὐρίον τό πρῶτ'. Σ'τό Παρίσι
μ' εὐρήκαν πολὺ ἰσχνόν καί δέν με ἐ-
δέχθησαν ἐθελοντήν, ἀλλά κανεῖς δέν
εἰμφορεῖ νά με ἐμποδίσῃ νά ὑπερασπίσω
κ' ἐγὼ τήν πατρίδα μου. Μιά φορά πού
θά τρυπῶ σέ κάποιο τάγμα, τί θά
κάμουν; θά με κρατήσουν.

— Πῶς; θέλεις καί καλὰ καί σώνει
νά γίνης στρατιώτης;

— Αὐτὸς εἶνε ὁ σκοπός μου! δι' αὐτό,
εἶτε με τό πῶδα, εἶτε ἐπάνω σέ κανένα
ἀμάξι, ἂν ὁ ἀμαξῆς με ἄγει ν' ἀναβῶ,
εἶτε σκαρφαλωμένος πίσω ἀπὸ τήν τα-
χυδρομική ἀμαξα, ἔκαμα τό ταξίδι ἀπὸ
τό Παρίσι ὡς τό Φλουρσῆ.

(Ἐπεταί συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΤΑ τήν ἑλληνικήν
παράδοσιν, τὰ πρω-
τοχρονιατικά δῶρα
τά φέρνει εις τὰ πρό-
νιμα παιδιά ὁ Ἅ-
γιος Βασίλειος,
ξεκινῶν ἐπιτηδες
ἀπὸ τήν Καισα-
ρείαν. Ὁ κα-
λὸς Ἅγιος,
γέρων με μα-
κράν γενειά-
δα, με κόκκι-
νον ράσον καί

με σιδερένια παπούτσια, ἔρχεται ἀπὸ
ἐκεῖ-κάτω πεζός, στηριζόμενος εις τήν
ὀδοποικὴν του ράβδον καί φέρων εις τήν
ράχιν τὸ τρίχινον σακκούλι του, γεμά-
τον δῶρα. Πῶς τώρα ἓνα σακκούλι εἰμ-
πορεῖ νά χωρῇ ὅλων των παιδιῶν τὰ
δῶρα, καί πῶς ἓνας γέρων ὀδοπόρος
εἰμφορεῖ νά ἐπισκεπτεται εις μίαν ἡμέ-
ραν ὅλα τὰ ἑλληνικά σπῖτια; Αὐτὰ βέ-
βαια δέν ἐξηγῶνται παρὰ διὰ θαύματος,
καί ἓνας Ἅγιος δέν εἶνε Ἅγιος ὅταν
δέν κάμνῃ καί θαύματα... Ἀλλως τε τὰ
μικρά παιδιά εἶνε πολὺ εὐκολόπιστα,

δέν ἔχουν δὲ τήν παραμικρὰν ἀμφιβο-
λίαν περὶ της ἐπισκέψεως τοῦ Ἁγίου
Βασιλείου, ἀφοῦ ἐπὶ ἡμέρας πρὶν τοῖς
ὀμιλοῦν δι' αὐτήν ὁ παππῆς, ἡ γιγιά,
ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμμά, ὀλοῖ, καί ἀφοῦ
τήν πρωτοχρονιαν ἀνήμερα, ἢ τήν πα-
ραμονήν τὸ βράδυ, βλέπουν ἢ πιάνουν
πραγματικότητας τὰ πειστήρια αὐτῆς της
ἐπισκέψεως, — τὰ ἐπισκεπτήρια θά ἐ-
λεγα, — τὰ δῶρα δηλαδὴ καί τὰ γλυκί-
σματα τοῦ Ἁγίου.

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι τὰ κάπως μεγαλεί-
τερα παιδιά ἀρχίζουν κάτι νά ὑπο-
πεύωνται... Πῶς, σκέπτονται, τὰ παι-
γνίδια μᾶς τὰ φέρνει ὁ Ἅγιος Βασι-
λειος, ἀφοῦ ἡμεῖς τὰ βλέπομεν πρὶν εις
τὰ μαγαζιά;... Ἔτσι, εις τὰ μεγαλεί-
τερα παιδιά οἱ μεγάλοι ἀναγκάζονται
νά λέγουν, ὅτι ὁ Ἅγιος Βασίλειος ἀγο-
ράζει τὰ παιγνίδια ἀπὸ τὰ μαγαζιά,
καί στέλλει τοὺς λογαριασμοὺς εις τοὺς
γονεῖς, εις τοὺς θεῖους, ἢ εις τοὺς νονοὺς
διὰ νά τὰ πληρώσουν... Ἡ ἱστορία χά-
νει πολὺ ἀπὸ τήν ποιήσιν της με αὐτήν
τήν οἰκονομολογικὴν προσθήκην, ἀλλὰ
καί πάλιν κάτι μένει, ἀφοῦ ὁ Ἅγιος
Βασίλειος εἶνε ἀκόμη ὁ κομιστής, ὁ

πρωτόχρονια, ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα παιδιά,
ἀσυγκρίτως εὐτυχέστερα μου φαίνονται
τὰ μικρότερα, πού δέν σκέπτονται τί-
ποτε, πού δέν ἡξεύρουν ἀκόμη οὔτε μα-
γαζιά, οὔτε λογαριασμοὺς, οὔτε πλη-
ρωμὰς, καί πού νομίζουν ὅτι τὰ παιγνί-
δια τὰ φέρνει ὁ Ἅγιος Βασίλειος κατ'
εὐθεῖαν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὸν πα-
ράδεισον... Ἀκόμη δὲ ὀλιγώτερον εὐτυ-
χῇ μου φαίνονται τὰ τέλεια παιδιά, τὰ
ὁποῖα γνωρίζουν πλέον ὅλα τὰ μυστικά,
καί ἡξεύρουν καλὰ ὅτι τὰ παιγνίδια
των ἢ τὰ πλέον χρήσιμα δῶρά των τοῖς
τὰ ἀγοράζουν πεζότατα οἱ γονεῖς οἱ ἱ-
διοί, καί τὰ φέρνει ὁ ὑπάλληλος τοῦ
μαγαζιῶν με τὸ ἀμαξάκι του, ἢ, ἂν
στέλλωνται ἀπὸ ἄλλο μέρος, ὁ διανο-
μεὺς των ταχυδρομικῶν δεμάτων. Ἰδοὺ
δῶρα χωρὶς μυστήριον, χωρὶς ποιήσιν,
χωρὶς ἐνδιαφέρον, — διὰ νά προξενήσουν
δὲ ευχαρίστησιν, πρέπει νὰ εἰσέλθουν αὐτὰ
καθ' ἑαυτὰ, νά εἶνε δῶρα ἀξίας, πλού-
σια, εὐμορφα, καλλιτεχνικά. Ἐγὼ τὸ
μικρὸν παιδί, τὸ ὁποῖον πιστεύει ἀκόμη
εις τὸν Ἅγιον Βασίλειον, εἶνε ἱκανὸν
νά ἐνθουσιασθῇ μ' ἓνα κοινὸν καραγκιό-
ζην ἢ με μίαν σφυρίκτραν πέντε λε-
πτῶν...

Εἶνε παρατηρημένον, ὅτι εις τήν Εὐ-
ρώπην τὰ παιδιά διατηροῦν τήν ὥραιαν
των εὐπιστίαν περισσότερον καιρὸν ἀπὸ
τὰ ἱδικὰ μας παιδιά. Εἰς δὲ τήν Ἀμε-
ρικὴν, τήν διατηροῦν ἀκόμη καί τὰ με-
γάλα. Ἐκεῖ βέβαια δέν ἔχουν τὸν Ἅ-
γιον Βασίλειον, ἀλλὰ κάποιον Σάντα-
Κλάους, ὁ ὁποῖος ξεκινᾷ τήν νύκτα
των Χριστουγέννων ἀπὸ τήν Βηθλεὲμ,
με... αὐτοκίνητον, καί γυρίζει ὅλα τὰ

ἀμερικανικά σπῖτια, ὅπου ρίχνει τὰ
δῶρα των παιδιῶν ἀπὸ τῆς καμινά-
δας. Μικροὶ καί μεγάλοι τὸν πιστεύουν
αὐτὸν τὸν Σάνταν, ὡς νά ἦτο πραγμα-
τικός. Ἀπὸ πολλὰς δὲ ἡμέρας πρὶν,
τὰ παιδιά τοῦ γράφουν ἐπιστολάς καί...
τὰς ρίπτουν εις τὸ Ταχυδρομεῖον. Φαν-
τασθῆτε, ὅτι ἄνω των ἑκατὸν χιλιάδων
ἐπιστολῶν λαμβάνει κατ' ἔτος ὁ Σάντας
ταχυδρομικῶς. Τώρα θά μ' ἐρωτήσετε:
πῶς τὰς λαμβάνει, ἀφοῦ εἶνε ἀνυπαρ-
κτος; Ἀπλοῦστατα, ἀγαπητοί μου: Τὸ
Ταχυδρομεῖον τὰς παραδίδει εις τοὺς
ἀντιπροσώπους τοῦ Σάντα, δηλαδὴ εις
τοὺς διαφόρους Φιλανθρωπικοὺς Συλλό-
γους, τοὺς ὁποῖους ἰδρύνουν κυρίαι τῆς
ἀμερικανικῆς ἀριστοκρατίας, με τὸν
σκοπὸν νά στέλλουν ἐνδύματα, γλυκί-
σματα καί παιγνίδια εις τὰ πτωχὰ παι-
διὰ τήν ἡμέραν των Χριστουγέννων!

«Κύριε Σάντα—τῷ ἔγραφε πέρυσιν
ἓνα πτωχὸν παιδάκι δεκαετής, — ἡ μαμμά
λέγει ὅτι εἴμεθα πολὺ πτωχοὶ καί ὅτι
τοὺς πτωχοὺς δέν τοὺς ἐπισκέπτεσαι.
Ἐγὼ ὅμως πιστεύω ὅτι θά ἔλθῃς, διότι
εἶμαι καλὸ παιδί καί μελετῶ πάντοτε
τὰ μαθημάτά μου. Σὲ παρακαλῶ νά
μοῦ φέρῃς κανένα ζεστό φόρεμα, γιὰτί
μ' αὐτὸ πού φορῶ κρυώνω πολὺ. Ἐπίσης
μὴν ξεχάσῃς καί τὰ ὑποδηματάκια τῆς
ἀδελφῆς μου, διὰ τὰ ὁποῖα θά σοῦ γρά-
ψῃ καί ἡ ἴδια. Ἄν μπορῇς, φέρε μου
καί κανένα ἀλογάκι. Σοῦ εὐχόμαι καλὰ
Χριστούγεννα.»

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ

Ἐνεκα ἀσθενείας δύο συντακτῶν μας, καί
ἐνεκα τῆς παρεμπροσθέντος Πρωτοχρονίας, τὸ
φύλλον τοῦτο ὄχι μόνον διωδεκάστιχον δέν
κατωρθώθη νά ἐκδοθῇ, ἀλλὰ καί καθυστέρησε
τρεῖς ἡμέρας. Οἱ συνδρομηταί μας ὅμως εἰμ-
ποροῦν νά εἶνε βέβαιοι ὅτι ἡ ἑλληφίς θάνα-
πληρωθῇ ἐντὸς ὀλίγου. Οὕτω καταβάλλονται
μεγάλαι προσπάθειαι ὥστε τὸ ἐρχόμενον φύλ-
λον νά ἐκδοθῇ εις τήν ἡμέραν του. Καί μόλις
ἐπανελάωμεν εις τήν τάξιν, τὰ ὀφειλόμενα
διωδεκάστιχα φύλλα θά ἐκδοθῶν ἀλλεπάλ-
ληλα.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἡ Διάπλασις ἐώρασεν ὥραιότατην πρω-
τοχρονιαν με τὰς εὐχὰς καί τὰς κάρτας πού
τῆς ἔστειλαν οἱ φίλοι της. Τὰς κομψοτέρας
καί πολυτελεστέρας τῆς ἔστειλαν οἱ ἐξῆς:
Μαίρη Σάντες, Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός,
Ζαπίς, Ζίνα, Δάκρυ Ὑποδούλου Ἑλλήνων,
Μαρίεττα Γ. Ζέη, Ἀπολὸνθία Ἑλπίς, Εὐ-
τυχία Σ. Ζερβού, Ταπεινὸς Κύριος, Εὐέλπις
Ὑπαρξίς, Δ. Σενικός, Δ. Μαντζουράνης,
Γεώργιος Α. Σταυροπούλου, Μελιπομένης,
Χιονισμένη Δάσος, Χάος, Μαρ. Ἐμμα-
νουήλ, Ρένα καί Ζωή Κονταρίνη, Φιλόταρις
Ἑλλην, Ἀθανάσιος Ἑλλάς, Ἠγὼ τῆς Λί-
μνης. Στέλλα καί Νότης Παπαδόπουλος, Τι-
τος Δ. Μαρκόπουλος, Χρήστος Σ. Σολωμο-
νίδης, Νύμφη τοῦ Νεῖλου, Ἀστὸν τῆς
Ἀνατολῆς. Ὅλου καί ὅλας ἡ Διάπλασις εὐ-
χαριστεῖ ἀπὸ καρδίας, ἀντευχόμενη τὸ Νέον
ἔτος αἰσίων καί εὐτυχῶς.

ΤΟ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ

Τήν παρελθούσαν ἑβδομάδα ἐστάλη ταχυ-
δρομικῶς ἀπὸ ἐν τυποῦν ψηφοδέλτιον πρὸς
ὅλους τοὺς δικαιουμένους νά λάβουν μέρος
εις τὸ Δημοψήφισμα των Ψευδωνύμων τοῦ
1908, δηλαδὴ πρὸς ὅλους ὅσοι εἶχαν ψευδῶ-
νυμον ἐγχειρμένον εις τὰ ἀπὸ 1 Δεκεμ-
βρίου 1907 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1908 ἐκδο-
θέντα φύλλα. Τὰ ψηφοδέλτια πρέπει νά ἐπι-
στραφῶν εις τὸ γραφεῖόν μου ἀσφαλῶς καί
ἐμπροσθέντος, ἤτοι μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου
διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καί Περαιῇ, μέχρι τῆς
20 Ἰανουαρίου διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις,
καί μέχρι τῆς 10 Φεβρουαρίου διὰ τοὺς ἐν
τῷ Ἐξωτερικῷ. Μετὰ τὰς προθεσμίας ταύ-
τας, δέν εἶνε δεκτὰ ψηφοδέλτια.

ΤΑ ΠΕΡΥΣΙΝΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Ὑπευθυμῶ καί πάλιν, ὅτι ὅσοι θέλουν
νάνευσον τὸ ψευδώνυμον πού εἶχαν κατὰ τὸ
λῆξαν ἔτος, πρέπει νά τὸ κάμουν μέχρι τῆς 28
Φεβρουαρίου τὸ βραδύτερον. Διότι μετὰ τήν
προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οὐδὲποτε
ψευδωνύμου τοῦ 1908, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ
τὸ 1909 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θά περιέρχε-
ται εις τὸν πρῶτον ζητοῦντα τήν ἐγχείρισιν.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

77. Τὸ Εὐγενὲς Ἰδεῶδες μὲ συνιστᾷ ἓνα
πτωχὸν συμπαθητὴν τοῦ ἀπὸ τὴν Ταγγα-
ράδαν, πού ἔχει μεγάλον πόθον νά γίνη συν-
δρομητὴς μου.

78. Ἡ Ἀναγέννησις τῆς Ἑλλάδος ἐπίσης
μᾶς συνιστᾷ ἓνα ἄπορον μαθητὴν ἀπὸ τὴν
Νάουσαν τῆς Μακεδονίας.

Ἐλπίζω ὅτι θά ἐγγραφῶν καί οἱ δύο.

Ὁ ἐν Μιτυλήνῃ Σύλλογος «Ἀγών» ἀνε-
νέωσε τήν συνδρομὴν διὰ τὸ 1909 τριῶν ἀπό-
ρων, τοὺς ὁποῖους καί πέρυσιν εἶχεν ἐγγράψῃ.
Εὐγὲ του!

Δι' ἐκτενέας ἀπαντήσεις οὔτε καιρὸν οὔτε

τόπον ἔχω αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Ἀναφέρω
ἀπλῶς μερικὸς ἐκ των καλλιτέρων ἐπιστο-
λογράφων: Ἑλληνὶς Συμφορὰ, Μυροδόλον
Ἰον, Εἴμαι Ζακυνθία, Δόγης τῆς Βενετίας,
Ἰπποτὴς Δαλβεργί, Αἰγυπτία Βασιλόπαις,
Φοῖβος Εὐρώτας, Ἀρχιεπίσκοπος Γερμανός
καί Φιλόταρις Ἑλλην.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Σαμιαὴ Σημαία, κ.
(Σ.Σ.) Συμφορὰ Ἀῶρα, κ. (1—3) Ζιζάνιον
Συμφορὰ, κ. (2—3) Ὁραία Συμφορὰ, κ.
(3—3.) Δουκὴς Ὁραία, κ. (Θ.Φ.) Πα-
τριώτης τοῦ Ὀμήρου, κ. (Η.Τ.) Παγωμέ-
νος Ἐβρος, κ. (Ε.Τ.) Νέος Διογένης, κ.
(1 ;;) Εὐγενὲς Ἰδεῶδες, κ. (Γ.Π.) Παρο-
δικὸν Πιτῆρον, κ. (Μ.Π.) Ἐλαφὸς τῆς Αἰ-
γύπτου, κ. (Α.Τ.) Κυματίζουσα Θάλασσα,
κ. (Ε.Α.) Ἀστὴρ τῆς Ἑλευθερίας, κ. (Φ.Α.)
Ναυτοπούλου τῆς Κεφαλληνίας, κ. (Ε.Κ.)
Νοσταλγὸς τῆς Ἑλλάδος, κ. (; ; ;) Σερμὸν
Ἰον, κ. (Α.Π.) Ἀμφίδουρος Μάντις, κ.
(Θ.Ζ.) Αἰγυπτίος, κ. (Γ.Π.) Ἀέρα τοῦ Δια-
βόλου, κ. (Α.Α.) Στόλον Ὑποστήριξις κ.
(Δ.Α.) Αὐστριακὸς Στόλος, κ. (Π.Κ.) Δεκα-
πενταετὴς Πλοίαρχος, κ. (Ι.Ρ.) Χρυσελφάν-
τινον Ἀγαλμα, κ. (Δ.Ρ.) Ἀργυρὰ Πούμνη,
κ. (Β.Σ.) Ἐθνικὸν Γόητρον, κ. (Π.Σ.) Δω-
δεκαετὴς Διάβολος, κ. () Νησιώτικο Ἀε-
ράκι, κ. (Δ.Χ.) Ἀταγματοπούλα, κ. (Γ.Χ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἀστὸν
Ἑσπερινόν, κ. Λιμὴν Χίου, κ. Σενιτεμένο
Σκυριανόπουλο, κ. Ἑθνικὴ Ἀναγέννησις, κ.
Νυκτοκόρα, κ. Χρυσόκομος Ἀπόλλων, κ.
Μελιπομένης, κ. Κόκκινη Γραβίτα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Ὁδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δέν συν-
οδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς
πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ
πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλον, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.—
Προτείνω μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον
λαβόν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευ-
δώνυμον ἐπίσης λαβόν διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτά-
σεις με ἀνόματα, ἢ με ψευδώνυμα κατηγορημένα,
δέν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως
ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δέν ἀνταπέδο-
σεν εἰς αὐτὸν ὁ κρείττων.]

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμῶν νά ἀνταλ-
λάξουν: ἡ Ἑλληνὶς Συμφορὰ (0) με Δι-
θην, 25ην Μαγίον, Ἀπολὸνθίαν Ἑλλάδα—
ἡ Ἀθήνη τοῦ Πηγεῖος (0) με Τέκνον τῆς
Ἑρήμης, Καστανὴν Ἑλληνιστοῦσαν, Μαρο-
μένην Γαλίαν—ὁ Γεώργιος Ἰπποτὴς (0) με
Μικρὸν Δόγην, Ἑλιδιοδόχον, Μελαχροινὴν
Ἀφροδίτην—ὁ Ταπεινὸς Κύριος (0) με
Ἀπολὸνθίαν Ἑλλάδα, Νυμφαίαν τοῦ Πα-
μῖου, Χαρίσαν Κόρη, Ἑλληνικὴν Αἴγλην,
Κυρίαν με Μελί, Ριζοσπάστην, Μελα-
χροινὴν Ἀφροδίτην, 25ην Μαγίον, Ζίνα,
Γλυκεῖαν Ἑλλάδα—τὸ Νησιώτικο Ἀσράκι
(0) με Ἐρμάνην, Μαρομένην Γαλίαν, Σου-
φραῆ, Κουροτάκην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
της: Μικρὸ Διαβόλι (ἔστειλα) Ἐργον
Αὐτοκράτορος (ἔλαβα, εὐχαριστῶ καί, λαμ-
βάνονται καί αὐτὰ ὑπ' ὀψει) Πατριώτην (Δ.
Μ. (συνδρομὴ ἐλθ' ὅθι) Ἐυφορὸν Ἰον, (ἔ-
λαβα, εὐχαριστῶ) Ἀσπὴν τοῦ Πηγεῖος (ἔ-
στειλα) Ἀσπὴν τοῦ Ὁραίου (βεβαίως, τοῦ
φύλλου τὸ ἔτος ἐννοῶ) Ἀθηνᾶν Π. Π. (πε-
ριεττόν, ἔγινεν Ἐπιτροπὴ ἢ ὁποῖα θά φρον-
τιστῇ) Ἀκρὺ Ὑποδούλου Ἑλλήνος (λαμ-
πρὰ δαστυγῶς, διευθύνσεις συνδρομητῶν κατ'
ἀρχὴν δέν στέλλω εις κανένα) Ἀθ.Κα. (ἄλλο
ψευδώνυμον στείλει, διότι Μικρὴν Ζέαν ἔχο-
μεν) Ποδάκην Ἀχιλλέα (εὐχαριστῶ) Ὑμνον
τῆς Κρήτης (ἔστειλα) Ἀθανάσιον Διάκον,
κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Ἰα-
νουαρίου θάπαντήσω εις τὸ πρὸς χές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 20 'Ιανουαρίου ἐν τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 31 'Ιανουαρίου ἐν τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 17 Φεβρουαρίου.

34. Δεξιόγραφος

Μίαν πρόθεσιν ἐνόηεις
Μὲ νησίδα τοῦ Αἰγαίου
Καὶ τὸ ὄνομα δηλόνεις
Ἐπιστήμονος Ρωμαίου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνος

35. Στοιχειόγραφος

Στὸν πυθμένα ἔχω νερόν,
Κοῦρον ἢ καὶ χλιαρόν.
Τὰ δυὸ πρῶτά μου ἂν βγάλῃς,
Ἀνοιξιὰτικα θὰ ψάλλῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Κυρίου

36. Αἶνιγμα

Μὲ τὸ σύνολόν μου ἔχεις
"Ο,τι ἂν ἐπιθυμῇς"
Μὲ τὸ ἡμίσυ μου ὅμως
Μέρος μόνον ἐν τῆς γῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Γερμανοῦ

37. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον ἴσῃ Σπάρτῃ νὰ
[ζητήσης,
Τὸ ἄλλο μου εἰς τὰ φύλλα του κρυμμένον θὰ
[παντήσης
Ἐπὶ τῶν πλοίων θὰ ἴδῃς τὸ τρίτον νὰ ἐξέχῃ
Πνοῆς στερεῖται καὶ ποδῶν τὸ τέταρτον, πλὴν
[τρέχει.
Τοῦ πέμπτου τὰ προστάγματα τὰ σέβεται
[καθεῖς,
Καὶ μὲ κοινόν τι κτητικὸν τὸν Ρόμβον συμ-
[πληροῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χιακοῦ Λιμένος

38—40. Συμπληρωματικὴ Φράσεων

- 1) Ἐξ — τὸν —
- 2) Ἐξ — τὸν —
- 3) Ἐξ — τὰ —

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Αἰγλῆς

41. Ἑλληνοσύμφωνον

α- η- εη- αα

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νάρκης

45. Γρίφος

οὐ, οὐ 1 1 ε τοῦ κλε τοῦ οὐς
ἐν 1 1 ε τοῦ κλε τοῦ οὐς
1 1 ε τοῦ κλε τοῦ οὐς

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἄντρα τοῦ Ἀπείρου, δὲν μᾶς λέγεις ἀπὸ πότε οἱ Αἰγυπτιακοὶ Βάμβαξ, Ραμιλώτης, Χώρα τοῦ Φαραῶ καὶ Καίρινῃ Φιφν-τοῦ (οἱ ἀνυπαρκτοὶ οὗτοι ἀδελφοί σου) μετεβλήθησαν ἀπὸ ἀψύχων εἰς ἐμφύλους Αἰγυπτίους! Παῦσον, πολυμήχανε, τὰς ἐπινοήσεις! Δὲν περνοῦν πλέον! Κύτταξε καλύτερον ἀπὸ τοῦδε νὰ εὕρῃς καταφύγιον ὅπως ἀποφύγῃς τοὺς τενεκέδες ποῦ σ' ἀναμένουν, ἀήτητον (!) Ἰδεῶδες. Φουρτούνα σου!! Ἀγαθάκι, Φιλόπατρις Ἑλληνόπουλα, Μενεξεδένο Μπουκετάκι, Τραγιάνα Φιλοπάτριδος, Καβουρδιστήρι, Σουφραζέ. (Θ, 65)

Πέντε σκαφιδάκια Βαθυλούσικα νὰ χῇς, 25η Μαγτίου! Τὶ εἶπαν τοῦ Νυκτοκόρα; Ἐμένα θὰ πῇ ὁ Σέχας στὴν κεφαλα αἰετί—ἐλάλα!!—Ἀνοικτοκάρδῃ Χεδίβα.

Ἐροφίλοσφες! Σέντες Χιῶντες ἀνδρείω- μένοι! Ἄλλοι τρεῖς καταραμένοι!! ἂν σὲ πάρουνε κυνηγί! ἢ φοράδα χωρὶς νάζι, θὰ μπορῇ νὰ κάμῃ χάζι!!—Χιακὸς Ὀρίων, Ἑλλὰς Μέλλοντος. (Θ, 67)

Ἐχετε ἀκούσῃ κραυγὰς ἀπηλπισμένου, ἀπεγνωσμένου, ναυαγοῦ, οὐδαμοῦ εὐρίσκοντος σάνιδα σωτηρίας, ὀλοφυρομένου, πνιγμένου καὶ ἐπικαλουμένου τὸν οἶκτον! Ἀνδρείως κραυγὰς, ὑστερικάς, σπασμωδικὰς, δηλούσας βεβαίαν ἦταν των, ἡκούσατε ἐξ Αἰγύπτου, παρὰ τῶν ὑποψήφιων τῆς Μαύρης Ἡσείρου. Χαρακτηριστικώτατα τὸν πανικὸν ὑφ' οὗ κατελήφθησαν ἐκφράζει ἐτέρα ἀρχηγῶν των Ἀγγελία (Θ, 8) παροτρύνοντος ματαιῶς δι' ἀπελπίδων κραυγῶν τοὺς ἀδρόως ἀποσιρτοῦντας καὶ πρὸς τοὺς νικητὰς σπεύδοντας φίλους του.

Ἀξιοῦσι βραβεῖον ἀγῶνος οὕτινος σκοπὸν ἔτι ἀγνοοῦσι! καθὼς ὡς προσὸν ἰδιαίτερον θεωροῦν ὅτι εἶνε ἀξενητευμένοι (!) ὡς ἀνέ- πρόκειται πρόσωπα καὶ οὐχὶ ψευδώνυμα νὰ ψηφισθῶσιν! Ἰνα δὲ ἔτι μᾶλλον καταδειχθῇ πόσον λογαριάζομεν (!) τοὺς ἀντιπάλους μας, προκαλοῦμεν τοὺτους νὰ ἐνωθῶσι μετὰ τοῦ ἐτέρου κόμματος, —ἐάν ἦτο δυνατόν τοῦτο, ἐπὶ καταβολῆσει μέρους τῶν ὑποψηφίων των— ὅποτε στοιχηματίζομεν 1000 δραχμὰς ὅτι ὁλόκληρος ὁ Συνδυασμὸς μας καὶ πάλιν θέλει ἐπικρατῆσει.

Τὸ Λατροῦμινικὸν κόμμα, οὕτινος τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα ἐνθουσιωδῶς πάντοτε ἐπεδοκιμάσθησαν βραβευθέντα, εἶνε βέβαιον ὅτι καὶ ἐφέτος τὸ στέμμα δι' οὗ θὰ στεφθῇ ἡ Καλιεσθησία, θὰ κοσμηθῇ ὑπὸ τῶν κατωτέρω δέκα ἐξῶχων ψευδωνύμων, ἀληθῶν ἀδαμάντων, ἀνταξίων στέμματος θεᾶς...

ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΕΥΓΕΝΗΣ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑ
ΠΡΟΜΑΧΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ
ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ
ΕΘΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ
ΔΟΞΑΣΜΕΝΟ ΕΙΚΟΣΙΕΝΑ
ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ
ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ

(Θ, 68)

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΙ,

Πανελλήνιος Ἰωνικὸς Σύλλογος Σμύρνης κάμνει θαύματα.

Ζητοῦμεν ἀντιπροσώπους καὶ μέλη πανταχόθεν. Συνδρομὴ μηνιαία: Τουρκίας γρόσια χρυσὰ 2, ἐξωτερικοῦ φράγκα 0,50. Ἐγγράφεσθε ὑποδοχθῶντες οὕτω καὶ φιλομάθειαν ἀπόρων, καὶ τελειοποιήσιν «Διαπλάσεως». Πληροφορίαι παρὰ τῷ Mr Basife Styloglou, Smyrne. (Θ, 69)

Ο λαοφιλεῖς Ἀρχηγὸς τῆς Πανελληνίου Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως Ξενητευμένο Ἑλληνόπουλο, παρὰ πάντων ἰδιαίτερος ψηφισόμενος, θέλει ἀφεντικῶς λάβει ἐπιδικώμενον Πρῶτον Βραβεῖον κατόπιν πολιτικῶν αὐτοῦ στάσεων, ἣν εἰς χρίστους στιγμὰς ἐπεδείξατο. Ψηφίσωμεν ἐνθουσιωδῶς αὐτὸν καὶ τὸν Συνδυασμὸν τὸν— Ὁχθὲ τοῦ Νεῖλου, Χιωτοπούλα, Φάρος Ἀλεξανδρείας, Παρνεσίτιος Φοινίξ. (Θ, 70)

Καίρον 25 Δεκεμβρίου (Χριστούγεννα).— Ἀπὸ πότε, Αἰγυπτιακὴ Βάμβαξ, Χώρα τοῦ Φαραῶ, Ραμιλώτης καὶ Καίρινῃ Φιφν-τοῦ, συγκαταλέγεσθε μεταξύ τῶν Αἰγυπτίων, ἢ πότε ὑπῆρχατε ὑποστηρικταὶ αὐτῶν; Γνωστοῦ ὄντος ὅτι περιελήφθητε στοὺς φανταστικούς ἀδελφούς τῶν Λατροῦμινικῶν. Ἰδεῶδες τῶν Ἑλλήνων καὶ Σία, τὰ κόλπα σας δὲν περνοῦν πλέον.

Εὐχὴ τῆς Μάννας, Ξενητευμένο Ἑλληνόπουλο, Κήρυξ Διαιτου, Νυκτοκόραξ, Ἐλπίς τοῦ Μέλλοντος, Τοῖρος, Βαρώνας, Ἀρχιεπισκοπὸς, Αἰγυπτιακὸς Στόλος. (Θ, 71)

Ἄντρα τοῦ Ἀπείρου, δίδω ψήφους ὀρεκτικούς. Σὲ περιμένω νὰ χορτάσῃς!! Κανίφ. (Θ, 72)

Προσεχῶς! Προσεχῶς! Βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ Κράτους Ἀνοικτοκάρδων. Ὑποψήφιοι ἐτοιμασθῆτε. (Θ, 73)

Ἰδανικότης! Σὲ θὰ ρίψω στὴν.. ζαμπάλα! Πλύσου με...φανικόν! καὶ ἔπειτα ὁμίλει περὶ ὁμοιομάτων!! Πρακτορεῖον Ρέουτερ!! Βασιλόπαις (Θ, 74)

Δάκρυ Χριστοῦ, θερμὰς εὐχὰς εὐτυχίας καὶ χαρᾶς. Βασιλόπαις, Ἀνθοστολόιστος (Θ, 75)

Νυκτοκόρακαα! ἄκουε! «Βερβερατούσι—δες παληκαράδες, εἴμασταν ἐννῆα χιλιάδες! Μιούμ! οἱ ἀγάδες! μπλοῦμ ἐμεῖς! μείναμεν 13! Ἐρχετ' ἓνα ταγκαλάκι, (κακοῦργος) ἤκοθεν! ἤσφαντζέ! — «Ἰντα λές, μισέ Ντζανή! βροντοῦμεν τόνε;—Σώπαινε, διαόντρου γυτέ!! καὶ φονιάδες θὰ γενοῦμεν!!! Βασιλόπαις (Θ, 76)

Ἐρχομαι αἰσίον κ' εὐτυχῆς τὸ 1909 ἐπὶ τὸν Σύλλογον «Ἑλληνικῆς Νεότητος», Ριγολέτιον, Φαληρικὴν παρέαν, Στέλλαν Πομόνη, Ἰδανικότητα, 25ην Μαγτίου, Εὐχὴν τῆς Μάννας, Ἀνθοδοῶν Νεότητα. Μενεξεδένο Μπουκετάκι (Θ, 77)

Ἀλεξάνδρεα 23.—Ἀφίχθη ἐνταῦθα βραδυγλώσσος διερμηνεύς Ἀνοικτοκάρδων Ξενητευμένο Ἑλληνόπουλο, τυχὼν ἰδιαίτερας ἀκροάσεως παρὰ Βασιλίσσης καὶ Βασιλόπαιδος. Διερμηνεύς ἐπαρσημοφορήθη.

Ξενητευμένο Ἑλληνόπουλο καὶ 25η Μαρτίου, πεινασμένοι ἐπεσκέφθητε τὴν Βασιλόπαιδα;; Μὲ τὸ καλὸ νὰ ξαναφάτε!! Ἰδανικότης (Θ, 79)

Στὸ φίλτατον Ἀστὺ τῆς Ἰωνίας αἱ Ἀλεξάνδρεαιναὶ αὖραι γιὰ τὴ γλυκεῖα γιορτὴ τοῦ φέρουν τὰς θερμότερας καὶ ἐγκαρδιωτέρας εὐχὰς εὐδαιμονίας τῆς Ἰδανικότητος καὶ Αἰγυπτίας Βασιλόπαιδος. (Θ, 80)

Μενεξεδένο Ὁνειρο, δὲν ρούφιζες 2-3 αὐγὰ καὶ τὸ τομπὶ σου δὲν ἔπαιζε καλά, ἄλλη φορὰ νὰ παίρνης τὴν 25ην Μαγτίου γιὰ νὰ κρατῇ τὸ κλεφτοφάνερο καὶ νὰ βασιτῇ τὸ σο!!—Αἰγυπτία Βασιλόπαις, Ἰδανικότης.

Θεὰ τῆς Ἀγάτης, δὲν ὑπόσχασαι κανένα ταψὶ μπακαλαβὰ σόποιον ἀνακαλύψῃ νέον ψευδώνυμόν σου; Ἐλα ντέ! Λαγωνικά Ἀνοικτοκάρδων εἶνε ἔτοιμα!—25 Μαγτίου.

Ἀλεξάνδρεα, 20.—Ἀνεχώρησε διὰ Κάιρον ὑπουργὸς ἐξωτερικῶν Ἀνοικτοκάρδων, μετ' ἀξιωματικῶν καταδιώξεως, πρὸς σύλληψιν ἐνόχων...νεκροπατῶν! (Θ, 83)

Εορτάζοντι ΞΕΡΟΦΙΛΟΣΟΦΩ στέλλω ἀνθοδέσμην εὐχῶν ἐγκαρδίων. Αἰγυπτία Βασιλόπαις. (Θ, 84)

Ἰδεῶδες Ἑλλήνων, κατιδόντες μαυρίλαν ποῦ σ' ἐπλάκωσαν, ἀποσκιρτοῦμεν συνδυάσμοῦ σου, ὑποστηρίζοντες Αἰγυπτίους, ἐφ' ὃν ἦδη περνοῦν τὴν νικη.—Ἑλλὰς Μέλλοντος, Δάκρυ Χριστοῦ, Νιόνιος Καπαμᾶς, Ἰομα.

Ἐρχομαι εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος εἰς τὸ Μενεξεδένο Μπουκετάκι καὶ εἰς τὴν Φαληρικὴν παρέαν.—Ριγολέτος. (Θ, 86)

Ο Νυκτοκόραξ πρὶν ἀποθάνῃ μοὶ ἐξέφρασε τὴν λύπην του, διότι ἀκουσίως θὰ διέκοπτε τὸν κατὰ τῆς Βασιλόπαιδος ἀγγελοπόλεμον.—Φτοῦ σας! ἔκ μέρους τοῦ ἐνοχοῦ! Φτοῦ σου καὶ σένα, Βασιλόπαι, γιὰ τὴν πιπερωμένη σχολιάτα ποῦ τοῦ ἔχεις στείλῃ!! Ποῦ νὰ σὲ φῶν τὰ χοράκια, δολοφόνοι!!.. Κορανόπουλο. (Θ, 87)